



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 368

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 579 din 4 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	2–3
Decizia nr. 611 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) teza „care, la data decesului, avea calitatea de pensionar” din Legea nr. 578/2004 privind acordarea unui ajutor lunar pentru soțul supraviețuitor	4–5
Decizia nr. 618 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	5–6
Decizia nr. 646 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	7–8
Decizia nr. 648 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă	8–9
Decizia nr. 651 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	10–11
Decizia nr. 654 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	11–13
Decizia nr. 663 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	13–14
Decizia nr. 664 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 579**

din 4 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5) și (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Niculina Hippe, Dumitru Eugen Dulcea și Mihai Langă în Dosarul nr. 642/198/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, în ceea ce privește prevederile art. 28 alin. (5) din Legea nr. 1/2001, arată că acestea nu contravin dispozițiilor art. 16 și art. 44 din Legea fundamentală, în acest sens invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 521/2007. Referitor la alineatul (6) al art. 28, arată că, urmare a modificărilor intervenite în cuprinsul textului de lege, această critică a rămas fără obiect, iar excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi de lege este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 42 din 30 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 642/198/2008, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 și art. 28 alin. (5) și (6) din Legea nr. 1/2000**, excepție ridicată de Niculina Hippe, Dumitru Eugen Dulcea și Mihai Langă într-o cauză civilă având ca obiect constatarea nulității absolute a unui act de donație.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate, care interzic membrilor formelor asociative să înstrăineze propriile cote-părți și să transmită drepturile prin testament sau donație, lipsesc dreptul de proprietate de un atribut fundamental, *abusus* — dreptul de dispoziție, și constituie un amestec nejustificat al statului în exercitarea dreptului de proprietate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (6) din Legea nr. 1/2000, referitoare la interdicția membrilor formelor asociative de înstrăinare a propriilor cote-părți, este inadmisibilă, ca urmare a modificărilor substanțiale aduse acestui articol, astfel încât nu se mai conservă critica de neconstituționalitate formulată. Referitor la art. 28 alin. (5) din același act normativ, se arată că aceste prevederi de lege sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Din examinarea notelor scrise ale autorilor excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că obiectul acesteia, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 și art. 28 alin. (5) și (8) din Legea nr. 1/2000.

Potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale și a precărilor efectuate în cuprinsul acesteia, referitoare la obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2001 nu există art. 42, fiind vorba, în realitate, de art. 1 pct. 42 din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 102/2001, referitor la art. 28 alin. (5) și alin. (8) din Legea nr. 1/2000.

Ca urmare a modificărilor aduse art. 28 din Legea nr. 1/2000, prin art. I pct. 31, titlul VI din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, alin. (8) al art. 28 devine alin. (6).

Aceste prevederi de lege au fost modificate substanțial față de conținutul avut în momentul formulării criticii de neconstituționalitate, și anume „*Membrii formelor asociative nu pot înstrăina propriile cote-părți între ei sau unor persoane din afara acestora și nu pot transmite drepturile prin testament sau donație, ci numai prin moștenire legală*”. În prezent, acest alineat are următorul conținut: „*Membrii formelor asociative aflați în devălmășie sau indiviziune nu pot înstrăina propriile cote-părți unor persoane din afara acestora.*”

În ceea ce privește prevederile art. 28 alin. (5) din Legea nr. 1/2000, acestea au păstrat, în principiu, soluția legislativă inițială, și prevăd că „*Suprafețele forestiere aflate în proprietate comună, conform naturii acestora, rămân în proprietate indiviză pe toată durata existenței lor.*”

Ca atare, obiectul excepției de neconstituționalitate, asupra căruia Curtea urmează a se pronunța, îl constituie prevederile art. 28 alin. (5) și (6) din Legea nr. 1/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia invocă neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate din perspectiva faptului că interzic membrilor formelor asociative să înstrăineze propriile cote-părți și să transmită drepturile prin testament sau donație, lipsesc

dreptul de proprietate de un atribut fundamental, *abusus* — dreptul de dispoziție, și constituie un amestec nejustificat al statului în exercitarea dreptului de proprietate.

Or, urmare a modificărilor intervenite în cuprinsul textului de lege, această critică a rămas fără obiect, astfel încât excepția de neconstituționalitate a art. 28 alin. (6) din Legea nr. 1/2000 este inadmisibilă.

Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5) din Legea nr. 1/2000, Curtea constată că acestea au păstrat, în principiu, soluția legislativă inițială.

De altfel, asupra constituționalității art. 28 alin. (5) din Legea nr. 1/2000, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca cele invocate în prezenta cauză și având motivări similare, prilej cu care a statuat că acestea nu contravin Legii fundamentale.

Astfel, prin Decizia nr. 521 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 15 august 2007, Curtea a constatat că „în concepția legiuitorului reconstituirea dreptului de proprietate în cazul suprafețelor forestiere aflate în proprietatea comună a formelor asociative enumerate nu poate fi concepută decât tot în cadrul acelor forme. Dreptul de proprietate urmează să aibă configurarea și prerogativele avute în perioada respectivă. În aceste condiții, regimul juridic al proprietății privind terenurile forestiere restituite foștilor proprietari în cadrul acestor forme asociative este determinat de legiuitor, în mod special, în considerarea particularităților economice și sociale ale formelor de exploatare anterioare trecerii terenurilor în proprietatea statului. Aceste particularități cuprind anumite limitări ale exercitării dreptului de proprietate, decurgând din statutul juridic al formelor asociative”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (6) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Niculina Hippe, Dumitru Eugen Dulcea și Mihai Langă în Dosarul nr. 642/198/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 611

din 6 mai 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1)
teza „care, la data decesului, avea calitatea de pensionar” din Legea nr. 578/2004
privind acordarea unui ajutor lunar pentru soțul supraviețuitor**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 1 alin. (1) din Legea nr. 578/2004 combinate cu cele ale art. 1 lit. a) și b) din Normele metodologice”, excepție ridicată de Magdalena Micul în Dosarul nr. 1455.1/115/2008 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția ridicată este inadmisibilă, întrucât aspectele criticate țin de interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1455.1/115/2008, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 1 alin. (1) din Legea nr. 578/2004 combinate cu cele ale art. 1 lit. a) și b) din Normele metodologice”**, excepție ridicată de Magdalena Micul într-o cauză având ca obiect acordarea unui ajutor lunar pentru soțul supraviețuitor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile „art. 1 alin. (1) din Legea nr. 578/2004 combinate cu art. 1 lit. a) și b) din Norme metodologice sunt aberante și contradictorii cu dispozițiile art. 6 alin. (3) din Legea nr. 578/2004 raportate la art. 9 din Norme metodologice și ca atare sunt neconstituționale, încalcând art. 16 alin. (1), art. 47 alin. (2) și art. 53 din Constituție”. Se mai susține că este inechitabil ca, în urma soțului decedat, soția supraviețuitoare să beneficieze numai de pensie de urmaș, și nu și de ajutorul lunar prevăzut de Legea nr. 578/2004.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției formulate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile „art. 1 alin. (1) din Legea nr. 578/2004 combinate cu cele ale art. 1 lit. a) și b) din Normele metodologice”. În realitate, din motivarea excepției, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt cele ale art. 1 alin. (1) teza „care, la data decesului, avea calitatea de pensionar” din Legea nr. 578/2004 privind acordarea unui ajutor lunar pentru soțul supraviețuitor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.223 din 20 decembrie 2004. Astfel, dispoziția legală criticată are următorul cuprins:

„(1) Soțul supraviețuitor al unei persoane care, la data decesului, avea calitatea de pensionar, după caz, în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, în fostul sistem al asigurărilor sociale de stat sau în fostul sistem al asigurărilor sociale pentru agricultori beneficiază, la cerere, în condițiile prezentei legi, de un ajutor lunar.”

Autorul excepției susține că textul legal criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 47 privind nivelul de trai și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a mai analizat textul legal criticat în raport cu critici identice. Astfel, prin Decizia nr. 1.365 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 30 noiembrie 2009, Decizia nr. 1.295 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 29 decembrie 2008, și Decizia nr. 567 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 5 iunie 2009, Curtea a apreciat că o atare excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât tinde la modificarea și completarea textului de lege criticat, în sensul ca ajutorul lunar în cauză să fie acordat și altor persoane decât celor ce îndeplinesc condițiile strict nominalizate în art. 1 alin. (1) al Legii nr. 578/2004. Or, este evident că o asemenea operațiune nu poate fi decât una de legiferare, întrucât tot actul normativ este legat intrinsec de calitatea de pensionar a persoanei decedate.

Curtea a mai reținut că modul de reglementare a acestor aspecte este rezultatul opțiunii exclusive a legiuitorului, iar, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa textul de lege supus controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) teza „care, la data decesului, avea calitatea de pensionar” din Legea nr. 578/2004 privind acordarea unui ajutor lunar pentru soțul supraviețuitor, excepție ridicată de Magdalena Micul în Dosarul nr. 1455.1/115/2008 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 618

din 6 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 3.494/87/2007 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.494/87/2007, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de**

muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale atacate sunt de un formalism excesiv, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezzechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorul excepției invocă faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și de cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare. Astfel, dispozițiile legale atacate încalcă, în opinia autorului, și principiul efectivității juridice.

Se mai susține că obligarea angajatorului de a suporta nelimitat întreaga sarcină a probei vine în contradicție cu normele constituționale ce configurează alcătuirea sistemului judiciar bazat pe egalitate de tratament, imparțialitate și echitate procesuală, determinându-l să realizeze o probațiune diabolică, mai mult decât împovărătoare, cu consecința suportării efectelor administrării unor probe speciale în interesul adversarilor procesuali, cum ar fi — cu titlu de exemplu — expertizele, care în cazul unor coparticipanți procesuali ajung la costuri uriașe, suportate de angajator.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că textele legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286, art. 287 și art. 288 din Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 286 din Codul muncii: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.*

(3) *Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.*”

— Art. 287 din Codul muncii: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.*”

— Art. 288 din Codul muncii: „*Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.*”

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.*

(3) *Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.*”

Pentru motivele arătate mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 3.494/87/2007 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999: „*În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.*”

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999: „(1) *În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.*”

(2) *Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.*”

— Art. 164 din Codul de procedură civilă: „*Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsese o strânsă legătură.*”

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, prin raportare la art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție referitoare la raporturile dintre tratatele internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, în raport cu aceleași critici, formulate de același autor ca în prezenta cauză. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea a respins ca fiind neîntemeiate criticile de neconstituționalitate pentru considerentele acolo reținute. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 646

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție invocată de Gheorghe Alexa în Dosarul nr. 6.443/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde reprezentantul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât se solicită interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din data de 30 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.443/118/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, excepție invocată de Gheorghe Alexa într-o cauză având ca obiect sancționarea unor acte de discriminare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât diferă de textul transpus al art. 3 din Directiva Consiliului 2000/78/CE și, în consecință, subiect activ al faptelor de discriminare poate fi orice persoană fizică sau juridică, publică sau privată, indiferent de atribuții sau de obiectul de activitate, iar în ceea ce privește instituțiile publice numai cele cu atribuții în domeniile de activitate enumerate de art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Or, sub incidența art. 3 din directiva menționată intră numai persoanele fizice sau juridice, publice sau private, și instituțiile publice, cu atribuții în domeniile de activitate enumerate.

De asemenea, textul de lege criticat extinde sfera competențelor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care se suprapun astfel cu atribuțiile puterii judecătorești, din moment ce Consiliul poate sancționa contravențional săvârșirea unei fapte de discriminare.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

„Art. 3. — *Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică tuturor persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, precum și instituțiilor publice cu atribuții în ceea ce privește:*

- a) condițiile de încadrare în muncă, criteriile și condițiile de recrutare, selectare și promovare, accesul la toate formele și nivelurile de orientare, formare și perfecționare profesională;*
- b) protecția și securitatea socială;*
- c) serviciile publice sau alte servicii, accesul la bunuri și facilități;*
- d) sistemul educațional;*
- e) asigurarea libertății de circulație;*
- f) asigurarea liniștii și ordinii publice;*
- g) alte domenii ale vieții sociale.”*

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției de neconstituționalitate ajunge la concluzia neconstituționalității textului art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 prin prisma faptului că acesta nu a transpus în mod exact o directivă, mai precis arată că legiuitorul român a omis „să adauge o virgulă” în textul contestat. În lipsa acestei virgule, se arată că textul este neconstituțional.

În primul rând, Curtea observă că instanța de contencios constituțional nu are competența de a efectua un control de conformitate între o directivă și actul normativ național prin care aceasta este transpusă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010). Mai mult, o eventuală neconformitate a actului național cu cel european nu atrage, în mod implicit, și neconstituționalitatea actului național de transpunere. Astfel, nimic nu împiedică legiuitorul național să acorde sau să prevadă un grad mai mare de protecție în dreptul național față de reglementarea incidentă a Uniunii Europene.

În al doilea rând, Curtea reține că întreaga critică a autorului excepției vizează o anumită interpretare pe care instanțele judecătorești o dau unui text de lege. Or, interpretarea și aplicarea legii nu este o competență a Curții Constituționale, acest aspect fiind apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție invocată de Gheorghe Alexa în Dosarul nr. 6.443/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 648

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție invocată de Iosif Jager în Dosarul nr. 432/302/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

În al treilea rând, Curtea constată că, de fapt, autorul excepției, pentru a evita o anumită interpretare ce se dă de către instanțele judecătorești textului legal criticat, dorește introducerea unei virgule în cadrul acestuia, ceea ce echivalează cu o modificare legislativă. Or, Curtea Constituțională nu este competentă să modifice sau să completeze un text de lege.

În fine, Curtea reține că invocarea textelor constituționale este una formală, existând o diferență notabilă între conținutul acestora și motivarea criticii de neconstituționalitate.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din data de 23 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 432/302/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă**, excepție invocată de Iosif Jager într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate, prevăzând un termen de prescripție de 3 ani, nu reprezintă o îndeplinire întocmai și cu bună-credință a obligației statului român de a ocroti și garanta proprietatea privată. Astfel, în mod arbitrar, o persoană poate fi lipsită de proprietatea sa asupra unor titluri de creanță în cazul în care nu și-a exercitat dreptul de acțiune în termenul stabilit prin textul criticat.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie întregul text al art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă. În realitate, din analiza dosarului se constată că autorul excepției de neconstituționalitate critică numai prevederile art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958, care au următorul cuprins: „*Termenul prescripției este de 3 ani [...].*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție invocată de Iosif Jager în Dosarul nr. 432/302/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată. Totodată, sunt invocate, în mod generic, și prevederile Declarației Universale a Drepturilor Omului și a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată că, prin mai multe decizii, a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale criticate în raport cu critici identice, formulate chiar de autorul prezentei excepții. Spre exemplu, prin Decizia nr. 251 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 303 din 17 aprilie 2008, sau Decizia nr. 267 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2007, Curtea a statuat că „instituiția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate de natură să îngreudească accesul liber la justiție”. În acest sens, Curtea a arătat că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la dreptul de acces la justiție, și anume Cauza *Z și alții contra Regatului Unit al Marii Britanii* (2001), s-a statuat că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale poate fi invocat de orice persoană care consideră că a existat o ingerință ilegală în privința exercițiului unuia dintre drepturile sale având caracter civil, însă „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut” și „acesta poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni”. Așa fiind, Curtea a stabilit constituționalitatea prevederilor art. 3 alin. 1 teza întâi din Decretul nr. 167/1958 prin raportare la dispozițiile art. 21 alin (3) din Constituție.

Prin Decizia nr. 251 din 6 martie 2008, Curtea a apreciat că nu sunt încălcate nici prevederile art. 44 din Constituție. De asemenea, în temeiul aceluiași raționament, nu pot fi reținute nici criticile referitoare la pretinsa încălcare a prevederilor documentelor internaționale invocate.

Magistrat-asistent,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 651

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Cheng Xuewen în Dosarul nr. 3.878/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, însoțit de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta solicită, prin interpret, admiterea excepției de neconstituționalitate, precizând că dacă va fi returnat în China va fi separat de soția sa, care are drept de ședere în România, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului la viața de familie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate sunt suficient de clare și precise pentru ca persoanele cărora li se adresează să își poată regla comportamentul în funcție de prescripțiile acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.878/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cheng Xuewen într-o cauză având ca obiect acordarea regimului tolerării șederii acestuia pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, întrucât nu menționează explicit motivul vieții de familie ca motiv de acordare a regimului tolerării, noțiunile de „motive obiective” și de „împrejurări independente de voința străinului,

imprevizibile și de neînălțurat” fiind prea vagi și imprecise. Arată că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a consacrat principiul potrivit căruia drepturile omului trebuie prevăzute de o lege care să fie suficient de precisă și accesibilă, „astfel încât cetățeanul să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile într-o anumită situație” (Cauza *Silver contra Regatul Unit*, 1983). Arată că legea trebuie să indice cu suficientă claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere acordate autorităților.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât autorul acesteia solicită modificarea soluției legislative consacrate de textul de lege criticat, în sensul reglementării mai precise și mai clare a unor termeni sau sintagme.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 102 alin. (1) și (2): „(1) *Tolerarea rămânerii pe teritoriul României, denumită în continuare tolerare, reprezintă permisiunea de a rămâne pe teritoriul țării acordată de Oficiul Român pentru Imigrări străinilor care nu au dreptul de ședere și, din motive obiective, nu părăsesc teritoriul României.*

(2) *Prin motive obiective, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se înțelege acele împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și care nu pot fi înlăturate, datorită cărora străinul nu poate părăsi teritoriul României.”;*

— Art. 103 lit. f): „Străinii prevăzuți la art. 102 alin. (1) pot fi tolerați în următoarele situații: (...)

f) atunci când Oficiul Român pentru Imigrări constată că aceștia se află în imposibilitatea de a părăsi temporar România din alte motive obiective.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție și celor ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la viață familială și privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra textelor de lege criticate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale

și din perspectiva unor critici identice. Astfel, prin Decizia nr. 75 din 21 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 23 februarie 2010, și prin Decizia nr. 112 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 8 martie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor de lege ce formează prezentul dosar, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția și argumentele care au condus la pronunțarea acesteia își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) și ale art. 103 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Cheng Xuewen în Dosarul nr. 3.878/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,

Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 654

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Liu

Aiyan în Dosarul nr. 10.315/4/2008 al Judecătoria Sectorului 4 București și care formează obiectul Dosarului nr. 8.212D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, lipsă fiind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă interpretul autorizat de limba chineză, domnul Ioan Budura.

Președintele Curții dispune a se face apelul și în dosarele nr. 8.213D/2009, nr. 8.214D/2009 și nr. 8.215D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Zheng Xiaofang, Zeng Lingming și Ji Changnian în dosarele nr. 10.140/4/2008, nr. 2.020/4/2008 și nr. 10.184/4/2008 ale Judecătoria Sectorului 4 București.

La apelul nominal răspunde, personal, Ji Changnian, în calitate de autor al excepției ce constituie obiectul Dosarului nr. 8.215D/2009, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele Curții, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Autorii prezenți ai excepției, prin intermediul translatorului, și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a cauzelor strigate.

Președintele Curții, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.215D/2009, nr. 8.214D/2009 și nr. 8.213D/2009 la Dosarul nr. 8.212D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părților prezente, care, prin intermediul translatorului, susțin că legea criticată nu îi protejează îndeajuns, deoarece retragerea dreptului de ședere în mod arbitrar le afectează investițiile făcute în România și buna desfășurare a activităților economice.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, având în vedere că, în același sens, s-a pronunțat constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 6 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 10.315/4/2008, nr. 10.140/4/2008, nr. 2.020/4/2008 și nr. 10.184/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția a fost ridicată de Liu Aiyan, Zheng Xiaofang, Zeng Lingming și Ji Changnian în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva unor hotărâri de respingere a cererilor de acordare a statutului de refugiat sau, în subsidiar, a unei forme de protecție subsidiară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale datorită lipsei de precizie și claritate cu privire la motivele referitoare la protejarea vieții de familie sau la riscul de tortură pentru care se poate acorda protecția subsidiară. Autorii excepției mai arată că sunt încălcate dreptul la viața de familie, dreptul la protecție împotriva riscului de tortură, pedepse sau tratamente inumane ori degradante, precum și principiul proporționalității.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor prezenți ai excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 26. — Protecția subsidiară: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: (...)*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; (...)”.

În opinia autorilor excepției, prevederile legale contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție, care interzic tortura și pedepsele sau tratamentele inumane ori degradante, raportate la dispozițiile art. 3 — *Interzicerea torturii* și ale art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România au mai fost supuse controlului de constituționalitate în numeroase rânduri, prin raportare la aceleași norme constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Curtea a pronunțat, de pildă, Decizia nr. 648 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 5 decembrie 2006, Decizia nr. 524 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 25 iunie 2007, sau Decizia nr. 251 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 13 mai 2009, prin care, pentru argumentele acolo reținute, a statuat în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Liu Aiyuan, Zheng Xiaofang, Zeng Lingming și Ji Changnian în dosarele nr. 10.315/4/2008, nr. 10.140/4/2008, nr. 2.020/4/2008 și nr. 10.184/4/2008 ale Judecătoria Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 663

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 17.096/299/2009, nr. 6.631/299/2009, nr. 16.939/299/2009, nr. 4.881/299/2009, nr. 17.699/299/2009, nr. 17.694/299/2009, nr. 6.816/299/2009, nr. 5.856/299/2009, nr. 17.691/299/2009, nr. 5.822/299/2009, nr. 9.238/299/2009, nr. 18.417/299/2009, nr. 6.610/299/2009, nr. 6.578/299/2009, nr. 7.229/299/2009, nr. 19.164/299/2009, nr. 5.057/299/2009, nr. 18.662/299/2009, nr. 8.582/299/2009, nr. 8.324/299/2009, nr. 7.392/299/2009, nr. 8.446/299/2009, nr. 7.251/299/2009, nr. 16.542/299/2009, nr. 11.267/299/2009, nr. 11.277/299/2009, nr. 16.541/299/2009, nr. 9.044/299/2009 și nr. 8.598/299/2009 ale Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în aceste dosare, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 120D/2010, nr. 108—111D/2010, nr. 106D/2010, nr. 102D/2010,

nr. 100D/2010, nr. 91—98D/2010, nr. 87—89D/2010 și nr. 76—84D/2010 la Dosarul nr. 75D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.229/299/2009, nr. 8.324/299/2009 și nr. 7.251/299/2009, prin încheierile din 24 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.856/299/2009, nr. 5.822/299/2009, nr. 9.238/299/2009 și nr. 7.392/299/2009, prin încheierile din 16 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.631/299/2009, nr. 4.881/299/2009, nr. 6.816/299/2009, nr. 6.610/299/2009, nr. 6.578/299/2009 și nr. 5.057/299/2009, prin încheierile din 27 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 11.267/299/2009, nr. 11.277/299/2009 și nr. 16.541/299/2009, prin încheierile din 9 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 17.699/299/2009, nr. 17.694/299/2009, nr. 17.691/299/2009, nr. 18.417/299/2009, nr. 19.164/299/2009 și nr. 18.662/299/2009, prin Încheierea din 12 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.044/299/2009, prin Încheierea din 20 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 16.542/299/2009, și prin încheierile din 10 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 17.096/299/2009, nr. 16.939/299/2009, nr. 8.582/299/2009, nr. 8.446/299/2009 și nr. 8.598/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate, în lipsa reglementării suspendării de drept a executării silite contestate, precum și prin stabilirea unei obligații ce constă în plata unei cauțiuni, ca o condiție prealabilă pentru suspendarea executării, încalcă accesul liber la justiție al părții interesate.

De asemenea, posibilitatea ca instanța de judecată să respingă cererea de suspendare are semnificația unei restrângeri a exercițiului dreptului de acces liber la justiție, fără a exista vreuna dintre condițiile prevăzute de art. 53 din Legea fundamentală.

Judecătoria Sectorului 1 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece suspendarea executării silite este o măsură vremelnică și excepțională, care poate fi justificată doar prin existența unei prejudicieri iminente a debitorului prin executarea silită începută împotriva sa și care ar fi greu sau imposibil de reparat în viitor. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci este prevăzută exclusiv pentru a putea solicita suspendarea executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de restrângere a accesului liber la justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată prin Decizia nr. 540 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, a statuat că, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție. De asemenea, prin Decizia nr. 365 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție. Sub acest aspect, procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 17.096/299/2009, nr. 6.631/299/2009, nr. 16.939/299/2009, nr. 4.881/299/2009, nr. 17.699/299/2009, nr. 17.694/299/2009, nr. 6.816/299/2009, nr. 5.856/299/2009, nr. 17.691/299/2009, nr. 5.822/299/2009, nr. 9.238/299/2009, nr. 18.417/299/2009, nr. 6.610/299/2009, nr. 6.578/299/2009, nr. 7.229/299/2009, nr. 19.164/299/2009, nr. 5.057/299/2009, nr. 18.662/299/2009, nr. 8.582/299/2009, nr. 8.324/299/2009, nr. 7.392/299/2009, nr. 8.446/299/2009, nr. 7.251/299/2009, nr. 16.542/299/2009, nr. 11.267/299/2009, nr. 11.277/299/2009, nr. 16.541/299/2009, nr. 9.044/299/2009 și nr. 8.598/299/2009 ale Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 664

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cosmin Dumitrescu, Aurel Pușcu, Valentina Nicolae, Vasile Dragomirescu, Constantin Preotu, Daniel Giurica, Ion Licurici, Gheorghe Stoi, Daniel Ion Radu și Aurora Luminița Bloanta în dosarele nr. 6.565/299/2009, nr. 5.656/299/2009, nr. 7.202/299/2009, nr. 5.673/299/2009, nr. 6.567/299/2009 și nr. 2.269/299/2009 ale Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 85D/2010, nr. 86D/2010, nr. 90D/2010, nr. 99D/2010, nr. 101D/2010 și nr. 107D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 107D/2010, nr. 101D/2010, nr. 99D/2010, nr. 90D/2010 și nr. 86D/2010 la Dosarul nr. 85D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 august 2009 pronunțate în dosarele nr. 6.565/299/2009 și nr. 7.202/299/2009, încheierile din 24 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.656/299/2009 și nr. 5.673/299/2009, Încheierea din 4 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.567/299/2009, și Încheierea din 9 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.269/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cosmin Dumitrescu, Aurel Pușcu, Valentina Nicolae, Vasile Dragomirescu, Constantin Preotu, Daniel Giurica, Ion Licurici, Gheorghe Stoi, Daniel Ion Radu și Aurora Luminița Bloanta.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că, prin înființarea poprii de către executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori al terțului

poprit, se aduce atingere prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea fundamentală. De asemenea, autorii excepției invocă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, încălcându-se dreptul la un proces echitabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată prin Decizia nr. 123 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 5 martie 2010, răspunzând unei critici asemănătoare, a statuat că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a poprii și a fost adoptat de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție. Este de competența legiuitorului stabilirea procedurii de executare silită, astfel încât acesta poate reglementa atât reguli generale, cât și excepții de la acestea, în funcție de specificul fiecărui caz în parte. În cazul de față, legiuitorul are deplină legitimitate constituțională în a reglementa competența executorului judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit de a înființa poprirea la cererea creditorului.

Curtea a reținut că legea atribuie competența materială de a dispune înființarea poprii executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit. S-a mai arătat că

interesul creditorilor vizează o executare rapidă, caz în care este justificată opțiunea legiuitorului pentru desemnarea executorilor judecătorești de la sediul debitorului sau al terțului poprit.

Cu același prilej, Curtea a stabilit că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii, și anume interesul creditorilor deținători ai unui titlu executoriu, care solicită executorului judecătoresc înființarea popririi, pentru o executare rapidă.

În fine, s-a mai reținut că o situație particulară, cum este aceea a competenței de judecată și executare în materie de conflicte de muncă, nu poate conduce la concluzia că norma-cadru, cu aplicare generală, este neconstituțională. O eventuală derogare de la aceasta se poate face numai printr-o modificare legislativă, aspect care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu este de competența Curții Constituționale.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cosmin Dumitrescu, Aurel Pușcu, Valentina Nicolae, Vasile Dragomirescu, Constantin Preotu, Daniel Giurica, Ion Licurici, Gheorghe Stoi, Daniel Ion Radu și Aurora Luminița Bloanta în dosarele nr. 6.565/299/2009, nr. 5.656/299/2009, nr. 7.202/299/2009, nr. 5.673/299/2009, nr. 6.567/299/2009 și nr. 2.269/299/2009 ale Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

